

לולהט

וללהיט

חובבינו של הזמר אריס סאן - היכוננו! הוא מכין לכם עתה מחזמר שלם!

רומיאו ויוליה של יפן

זה שאתם רואים את אריס סאן שוב מס' תוכב על פני הארץ וממלא אולמות, זה לא משום שלא הלך לו בחוק-לארץ. מי שרוצה יכול לבדוק את קטעי העיתונות שפורסמו אודותיו בעיקבות הופעות ברדיו ובטלויזיה באנגליה - ויחכח שהוא טועה לגמרי.

במשך ששת החודשים בהם נעדר מן ה- ארץ, הספיק להופיע בתוכניות טלויזיה, להקליט בחברת סי.בי.אס. בלונדון, ולעלות על בימת מועדון-הלילה האקסקלוסיבי ב- יותר של הבירה האנגלית - מועדון שיחת העיר.

אלפי מעריציו בארץ שמרו לו אמונים, והתרפקו בינתיים על צילי היטו בומפאס בומפאס, שהיה, בשבועות האחרונים, התק- ליט הנמכר ביותר בארץ. פיזמון זה הוא שהביא לו, למעשה, את חזוה ההופעות ב- אנגליה.

היה זה שעה שאריס הקליט את הפיזמון עבור תוכנית הטלויזיה היט שלי. על בימת ההסרטה נכח אותה שעה הרחי ליסברג, אמרגן בריטי צעיר, שהתרשם מצלילי היט- תיכוניים של אריס, וסידר עבורו שורה של הופעות באנגליה. כאשר סיים את הסיבוב האנגלי, הספיק אריס להופיע גם ביפן וב- טורקיה.

עכשיו הוא חוזר אלינו ומתכוון להגיש לנו תבשיל יפוני חדש לגמרי - מחזמר. שמו הזמני של המחזמר נקבע כמזג דגים.

אריס במלכוזיה הבריטית

הוא מספר סיפורם של רומיאו ויוליה, על רקע שכונות העוני של נמל יפו. העלילה בקיצור: שתי משפחות דייגים מסוכסכות ביניהן, על רקע של תליית כבשים בחצר משותפת. אולם זה לא מפריע לאהבה ל- הירקם בין בנה של המשפחה האחת, לבתה של המשפחה השנייה באותה חצר.

את המחזמר - שאריס כתב לו את המו- סיקה והוא גם יגלם בו את הספקיד רומיאו - יביים אברהם גיניו, וישתתפו בו כתרי- סר שחקנים. מה שכבר ברור הוא, שכאשר יתחיל המחזמר לרוץ - יתרוקנו כל בתי- הקפה ומועדוני-הלילה היחניים, ויושביהם ימלאו את האולם בו יוצג.

אלמגור ונצר

לא היה עוד פסטיבאל זמר שכה העסיק את הציבור כמו זה האחרון, ולא היה עוד צמד מחברים שזכה לקיימות של השמצות כמו דן אלמגור ואפי נצר, יוצרי הפיזמון שזכה בפרס הראשון - בלאדה לחובש. במקום לחזור על כל ההשמצות ששמענו, ועל כל הבדיחות התפלות שעברו מפה ל- און, הבה נשמע מה יש לזן אלמגור לומר.

אני חושב שזה כבר לא סוד היום, ש- השיר נכתב לפני 12 שנה, בעיקבות מיקרה שקרה באחת מפעולות-התגמול, כאשר חייל נפצע וחובש, שבא לחלץ אותו, נפגע ומת. בשעתו עשה עלי המיקרה רושם חזק, התי- יישבתי וכתבתי את הבלאדה. משך כל ה- שנים לא מטרתי את זה לאף להקה, כי זה נראה לי חזק מדי, וקצת חילול קודש לעי- שות מזה שיר. לפני הפסטיבאל בא אלי אפי נצר בהצעה לכתוב משהו. נתתי לו את התיק ואמרתי:

הם הואשמו בניצול ציני של רגשות הקהל. תשובתם -

אי אפשר להתעלם מהמוות!

שיר הזה יעלו עלינו ויגידו שרצינו לנצל רגשות. אבל אני מצטער. בתקופה שלנו, עם כל מה שמתרחש מסביב, עם ידעות כל יום בעיתונות שהלב נקרע כשאתה קורא אותן - לא יכולתי בשום אופן להלחין שיר על פרחים ואהבה.

אין בבלאדה שמך של זיוף, אם היה בזה זיוף אז הפצועים והמשפחות השכולות היו הראשונים להרים קול זעקה. לעומת זאת, אנו מקבלים כל יום מכתבים ממשפחות שכולות ומחיילים בתל-השומר, הכותבים שהם בכו כששמעו את השיר.

קיבלתי מכתב ממשפחה מקריית-מוצקין. שבנה היה חובש בצנחנים ונהרג כשבא לי- חלץ חבר, באחד הקרבות ברצועת-עזה. אני לא רוצה לציין שמות, אבל הם כותבים לי בין השאר: „תברוכו שלושתכם על השיר הזה“.

שמעתי שבגלי צה"ל החליטו לא להכניס את השיר למיצעד הפיזמונים, ואני בהחלט מצדיק את זה. הייתי מוסיף ומבקש, בשמי ובשם דן אלמגור, שיוציאו אותו גם מה- מיצעד של שידורי ישראל.

אני מקהה שבשנה הבאה אוכל שוב לכי- תוב לפסטיבאל מוסיקה לשיר שיספר על פרחים, על אהבה ועל השלום.

בנושא הזה, ומצפוני מאוד מציק לו - הרי ברור לי שההתקפות הן התקפות אישיות. אני יכול למנות אחד אחד מן האנשים ש- השמיצו אותי, ולומר מה הן הנקודות ה- חלשות אצלו, בעניין מסויים זה. אנשים שפתחו חזויות, קנו מכונית ורכשו פנטהאון. מהרווחים של שירי-המלחמה.

שמעתי את השיר פעמים רבות מאז הולי- חן. בדרך כלל אני נרתע כאשר אני שומע שירים בנוסח ציה ציה הנוסלים או כום כום בום החללים. אבל אני חושב ש- בבלאדה אין פגיעה בטעם הטוב והיא כתי- בה ביראת-כבוד לנושא.

אחרי הכל, בהווי היומיומי שלנו, איי- אפשר להתעלם מן המוות. הנה, לפני שבוע, נהרגו באיזור התעלה שלושה חיילים, ש- יצאו לחלץ את חברם הפצוע. כך בנושא הבלאדה הוא, לצערנו, תמיד אקסואלי. למען האמת, היה לי גם שיר נוסף ש- רציתי לתת לפסטיבאל. שיר קומי, עליו ומדבר אל הלב. חשבתי לתת אותו לרבקה-ליה מיכאלי ולגדי גיל לביצוע. אבל מי שקרא את השיר אמר מיד: מה? לפסטיבאל הזמר שיר קומי? זה לא מתאים למעמד.

מוסיף ואומר המלחין אפי נצר: היו לנו לבטים גדולים. ידענו שבגלל ה-

תעבור ותמצא מה שנראה לך. כך הוא נתקל בשיר הזה, כתוב עוד על גבי אותו נייר-ריטוטה צהוב, מלפני למעלה מעשר שנים.

היו לנו מיד היסטוסי בקשר לשיר. ידענו שהוא שיר חזק ואולי זה לא יהיה הוגן. אמרתי לאפי שיבדוק אם מותר, לפי תקנון הפסטיבאל, לכתוב שירים על נושאים כאלה, והוא חזר ואמר לי שאמנם החליטו לא לכתוב שירי-נוסטאלגיה על המלחמה, אבל על נושאים אקסואליים אפשר. אז החלטנו מיד שאם השיר הזה יזכה במקום כלשהו - נתרנס את הפרס לקרן שיקום פצועי צה"ל. תיקנתי את הבלאדה, כדי להתאימה למצי- אות של היום, ומסרתי אותה לאפי להלחנה. אבל מסתבר שהרבה מאוד עמיתים שלי, שמצפונם, נכרוא, מאוד לא נקי, בגלל עשיית הרבה כסף מדם וממלחמה, קצת הרגיו אותם העניין הזה. אני לא חושב שהשיר הוא כליל השלמות, אבל הוא ב- החלט היה במקומו והוא תרם לפסטיבאל הזמר בארץ שותתת דם כשלנו. לרגע אחד לא עלה בדעתנו, כמו שאחידים מניסים לתאר היום, שאפי ואני ישבנו ואמרנו: נעשה שיר על חללים, ונזכה במקום הראשון. אם הייתי יודע שכל ההתקפות נעשות במצפון נקי, הייתי מקבל את זה. אבל מכיוון שידיו של כל אחד מלוככות מאוד